

Sygn. akt II Ka 413/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SSO Krystyna Świącicka SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2014 r.

sprawy **A. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 281 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 21 maja 2014 r. sygn. akt II K 620/12

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego A. B. karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jeden) roku i 2 (dwa) miesięcy;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

II Ka 413/14

UZASADNIENIE

A. B. i G. P. zostali oskarżeni o to, że:

I. W dniu 21 kwietnia 2012 roku w W. w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu umyślnie uszkodzili metalową kratę i płytę pilśniową w oknie sklepu rybnego, kopiąc w nie nogami i powodując w ten sposób straty w wysokości 300 złotych na szkodę właścicielki sklepu (...), **tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.**

a nadto A. B. o to, że:

II. W dniu 23 kwietnia 2012 roku w W. w województwie (...) zabrał w celu przywłaszczenia w sklepie (...) przy ul. (...) trzy półlitrowe butelki wódki o łącznej wartości 56,97 zł na szkodę właściciela tego sklepu, tj. Z. P., a następnie w celu utrzymania się w ich posiadaniu, użył wobec pracownika ochrony J. S. przemocy polegającej na uderzaniu go rękoma w ramiona, co spowodowało jego upadek i uderzenie głową o podłogę, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o czyn art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

III. w nocy z 28 na 29 sierpnia 2012 roku w W. w województwie (...) umyślnie wybił szybę tylną samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) kopiąc w nią nogą i powodując w ten sposób straty w wysokości 315 zł na szkodę właścicieli pojazdu K. G. i M. G., **tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.**

a nadto G. P. o to, że:

IV. w dniu 21 kwietnia 2012 roku w W. w województwie (...) umyślnie uszkodził elewację budynku, będącego siedzibą biura miejscowego targowiska, w ten sposób, że kilkakrotnie rzucił w nią cegłą, czym spowodował straty w wysokości 1500 złotych na szkodę(...)w W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 21 maja 2014 r.:

I. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie wobec oskarżonych A. B. i G. P. w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia z uwagi na przedawnienie orzekania, ustalając iż w dniu 21 kwietnia 2012 roku w W. w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu umyślnie uszkadzili metalową kratę i płytę pilśniową w oknie sklepu rybnego, kopiąc w nie nogami i powodując w ten sposób straty w wysokości 300 złotych na szkodę właścicielki sklepu (...), czym wyczerpali dyspozycję art. 124 § 1 k.w.

II. oskarżonego A. B. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, wymierzając mu na mocy art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw., z art. 64 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie wobec oskarżonego A. B. w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia z uwagi na przedawnienie orzekania ustalając, iż w nocy z 28 na 29 kwietnia 2012 roku w W. w województwie (...) umyślnie wybił szybę tylną samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), kopiąc w nią nogą i powodując w ten sposób straty w wysokości 315 zł na szkodę właścicieli pojazdu K. G. i M. G., czym wyczerpał dyspozycję art. 124 § 1 k.w.

IV. oskarżonego G. P. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w pkt IV aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec G. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

VI. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. P. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

VII. na podstawie art. 46 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. P. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) w W. kwoty 1.500 złotych;

VIII. zwolnił oskarżonych od opłaty, zaś powstałe w sprawie wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony A. B. i zaskarżając wyrok w zakresie czynu z pkt II orzeczeniu temu zarzucił: naruszenie art. 53 § 1 k.k. („error in puniendo”) - obrazę przepisów prawa materialnego, zastosowanie przepisu, który nie powinien być stosowany, błędną kwalifikację prawną czynu, błędy bezwzględne w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zlekceważenie kluczowego dowodu w postaci monitoringu. W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uniewinnienie go zarzucanego mu czynu z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k., zmianę kwalifikacji prawnej z art. 281 k.k. na czyn z kodeksu wykroczeń ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy apelacyjnej oskarżony poparł swoją apelację oraz wnioski w niej zawarte, natomiast prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego A. B. skutkować może jedynie w zakresie orzeczonej kary i jako taka powinna prowadzić do wydania orzeczenia reformatoryjnego, zaś zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego uznać należało za oczywiście bezzasadne. W związku z tym, iż brak jest ze strony w/w skarżącego wniosku o sporządzenie uzasadnienia, Sąd Okręgowy nie odnosił się szczegółowo do zarzutów wskazanych w tej apelacji przy sporządzaniu przedmiotowego uzasadnienia, na co zezwala art. 457 § 2 kpk. Na wstępie należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. skierowanie apelacji przeciwko winie, zobligowało Sąd II instancji do kontroli przedmiotowego orzeczenia także w zakresie orzeczonej kary. W toku kontroli Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd I instancji w oparciu o właściwie oceniony i przeanalizowany materiał dowodowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do winy oskarżonego oraz wywiódł stosowne wnioski co do jego zachowania. Właściwie uznał, iż wyczerpało ono znamiona występku określonego w art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Wskazać należy, że o ile prawidłowość poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości to jednak nie sposób zgodzić się z wymiarem orzeczonej wobec oskarżonego kary. W ocenie Sądu Odwoławczego kara orzeczona w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna. Przypomnieć należy, iż o rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (vide: wyrok SN z 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Wskazuje się, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda, więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary stanowi rażąco niewspółmierność kary, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (vide: Wyrok Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 lutego 2009 r., sygn. akt SNO 2/09). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że sytuacja taka wystąpiła, a więc Sąd II instancji musiał dokonać korekty orzeczonej kary. Sąd meriti wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwo nie wziął pod uwagę dość istotnych okoliczności, które przemawiały za jej łagodniejszym wymiarem. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że oskarżony w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych rzeczy zastosował przemoc w stosunku do pracownika ochrony sklepu (...) polegającą na uderzaniu go rękoma w ramiona, co spowodowało jego upadek i uderzenie głową o podłogę w wyniku czego J. S. doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne. Nie budzi zatem wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., jednakże Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę winien mieć wzgląd na natężenie zastosowanej przez niego w trakcie popełnienia czynu przemocy. Mając na uwadze całokształt okoliczności wskazać należy, iż było

ono niewielkie i nie spowodowało u pokrzywdzonego poważnych obrażeń, co potwierdza także opinia biegłego lekarza sądowego. Kolejną istotną kwestią jaką powinien uwzględnić Sąd I instancji przy wymiarze kary jest niska wartość skradzionego mienia, gdyż wynosiła ona zaledwie 56,97 zł. Ponadto wskazać należy, że samo przestępcze działanie nie miało zaplanowanego, przemyślanego charakteru, a było wynikiem nagłego, chwilowego impulsu. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności w znacznym stopniu rzutują na ocenę społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, a tym samym przemawiają za obniżeniem wymierzonej mu przez Sąd I instancji kary.

Z uwagi na powyższe Sąd Odwoławczy uznał, iż karą bardziej adekwatną w okolicznościach zaistniałych w niniejszej sprawie, będzie kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, dlatego też zaskarżony wyrok należało zmienić.

Oskarżony w chwili obecnej odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną prawomocnymi wyrokami i nie osiąga dochodów, z których mógłby uiścić koszty sądowe. Kierując się zatem zasadami słuszności Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.